

ЗВОНКО ТАНЕСКИ

ЖЕЛЕО САМ ДА ПИШЕМ

ЖЕЛЕО САМ ДА ПИШЕМ

Желео сам да пишем песму о теби –
да скинем са тебе све метафоре, метонимије, епитете,
да будеш гола истина,
службена и прихваћена од надлежних органа
као чврст доказ самоодбране

Желео сам да ти напишем поруку
да те опишем како силазиш према мени
погледа прибраног
не осврћући се иза себе,
колико да провериш – да те не прати неко
неукроћен и неприкладан

Желео сам мејлом да ти се јавим
да потонем у твојој виртуелној нежности
и да самујем целе ноћи испред укљученог монитора –
а да ми не изгоре очи од мрака –
пре него те видим на јави
након дужег времена

Желео сам да ти пишем писмо
да те милошћу наградим –
да је имаш за резерву или вишак,
када заборавиш да се насмешиш
при поздраву

Желео сам да пишем, али већ сам се предомислио.
Тако настављам и даље да желим.

НЕБО

Пре него што сам прочитао песму на фестивалу
упозорили су ме
да се овде постаје звезда. Наравно, пост фестум.
Неколико наступа, мислио сам, па човек може
да себи створи и небо,
украшено звездама. Сазвежђе које трепери.

Тако је: аплауз присутних понеће те,
узнеће те (израз времена, зар не?!),
уздигнуће те на пиједестал. Онда ћеш наплаћивати улаз
са конзумацијом
(или дегустацијом вина), на твом небу. Неће бити то
било какав догађај
за остале,
постаћеш привилегована особа са мистичним карактером.
Сумњив за више органе, један од изабраника.
Као што и небо је (руку на срце) мистерија,
чудо невиђено. Оштро бекство, закуцано ексерима.
Враћање у фазу наших акни.

Пре напуштања неба вратићеш карту
осмеху.
Освета лежи на дну винске чаше –
мило за драго

ИЗЛАЗЕЋИ ЗАЧУЋЕНО ИЗ КУЋЕ

Увек када се изјутра будим
чудим се како је дан поново освануо, а ја сам се расанио
стан је непоплављен, прозори неизгребани,
радна соба није демолирана

чудим се што ме гас и даље служи као и прикључци
продужног кабла рачунара

котрљам се низ степенице и једва успевам да приметим
да се ходник није срушио
У гаражи аутомобил може да се упали одмах –
по трећи, по четврти пут
град није задесила никаква нова афера
нема радијације, нема епидемије грипа
па путем до посла не стижем да се начудим
да све још увек функционише
аутомобили возе, пешаци ходају
димњаци испуштају у затровани етар
још затрованије тонове
а највиши спратови високих зграда
су још увек, нажалост, заузети само мушкарцима
радници Бетона гутају
отровне плодове при изградњи величанствених објеката
финансираних фондом Европске уније
и несвесно варирају
између болнице и гробља,
песме се још увек не објављују,
мада у издаваштву не престају да се гурају
вечито старе-средње-нове генерације
што не значи, зар не, да су нас заборавили и да треба
да се помиримо
са вишком забране, замкама, наравоученијима
да се по новинама верглају само празне речи,
речи, речи
Македонци у Бечу не постају Аустријанци
иако за евре мењају и последњу кошуљу

човек је на улици још увек човек
не клима главом и не поздравља те,
а осмехује се само онда
када те заустави полицајац,

због прекорачења дозвољене брзине.
„Да ли сте спремни да платите казну од 1000 круна?”
Вадим последњи казнени рачун
и ничему се више не чудим.
Све је у реду, нема никаквих проблема
и чуђење мора једном да престане.

ПРОЛЕЋНИ УМОР, ДАНАС
(јучерашња успомена)

Првог топлог дана ове године
одлазим од куће
јер јучерашња деца, у ствари,
увек напуштају

дом
иако се претварају
да су управо дошла,
да само што су стигла,
а ипак прелазе праг
да би љубили издужене
вратове
школским другарицама, вршњакињама
задиркујући их непристојним
сексуалним понудама

Једну воћку увек понесу за
пут.
И полазе као пужеви
са кућицом на леђима.

А док по становима,
по стамбеним блоковима чекамо
обележавање јубилеја
Прашког пролећа
зевајући у плазма телевизоре
као слепци
у Братислави најављују невреме
са снегом
још је тама, ваљда ће
осванути дан са међавом
поквариће план туристима
који код куће чезну за љубавницама
приближавајући се већ Будимпешти
не могу да издрже, а да не крену у обилазак
рођака
у пролеће им се баш скита
рођаци и љубавнице
радују се само поклонима
из туђих градова

У туђим креветима ноге су ми
хладније

дуго се у њима успављујем, а кратко
спавам
у туђем кревету је и свака девојка
девојка која има прошлост...
да се нисмо срели некада
негде...
хммм... могуће... у Брну?
Ах, ти драги кревети!

Боље с тобом да шетам
него са другима да плешем
да седим на клупама
по парковима
наспрам сакривених
заљубљених парова
и да имам гледаоце, подругљивце

наше пријатељство требало је да
отпочне
по новембарској киши...
због тога од тада волим
сомотну одећу
и када ме боле леђа
опружујем се по постељи
са новом, опраном постељином,
сунце мења правац,
ја глас,
данашња деца не уринирају
у пеленама,
већ јавно – на улици
пролеће, међутим, почиње
када таква деца поједу и
последњи снег

Вечерас се не враћам кући
лоше буђење је праћено
кишом
лоше с дугом
или без дуге,
са готовим јелима, браковима,
неверствима, разводима,
небо ионако мирише на камилицу
пролазници унаоколо имају лица
некомпромисна:
ни налево, ни надесно

град је пун наивних гангстера
који изгледају анђеоски
(и када би анђели постојали
и када би били измишљени,
временом постаје
свеједно)
при ходу им светле панталоне
и издају их

радознао сам као Христос –
где се изгубише љубавни
саветодавци
који осудише порнографију?

Нервознији сам након сваке
цигарете
по којој ме вереница
не памти

када ми издише дим
не у лице, већ у очи
без обзира на то што су неки
љубавници годинама,
а неки недељама,
на основу услуге и заслуге
(сеизмичка љубав испод бетонског
јастука редовно спава)

Ноћ је створена за боемство
сви пристојни људи, зачудо,
томе се предадоше
У Скопљу су се несумњиво намножили
бохемисти
(када ме видите како
записујем њихова имена,
протресите топломер!)

На крају првог топлог дана
ове године
враћам се кући
јер се јучерашња деца, најзад,
увек враћају кући.
Данас.